

DÖBRENTAI KORNÉL

SZONETTEK MOHÁCSHOZ

MÁTYÁS HALÁLA

Földön, mennyben fölkent szakrális király,
csak az Úrnak térdhajtó Mathias Rex.
Az igazság-böjtösök hada kivár,
holtod után mondák hőseként tüntetsz.

Birodalmad több, mint hatalmadban áll,
s csekély, mert az Isten mindent visszavesz.
Kalodában korona-mély éghatár.
Lidérckedő lángész, reneszánsz vátesz,

jósjelet nem látsz, mert Beatrix főasszony
– míg szósz világüdvre méltó terveket,
bölcshűlt eszelősként elméd kergeted –

dönt: maszlaggal sírba miként fagyasszon,
alja néember! Abrándtalan maradott
a hon: Mátyás és az igazság halott.

Mátyás relief a boroszlói székesegyházban. A körirat:
MATHIAS REX HUNGARIE

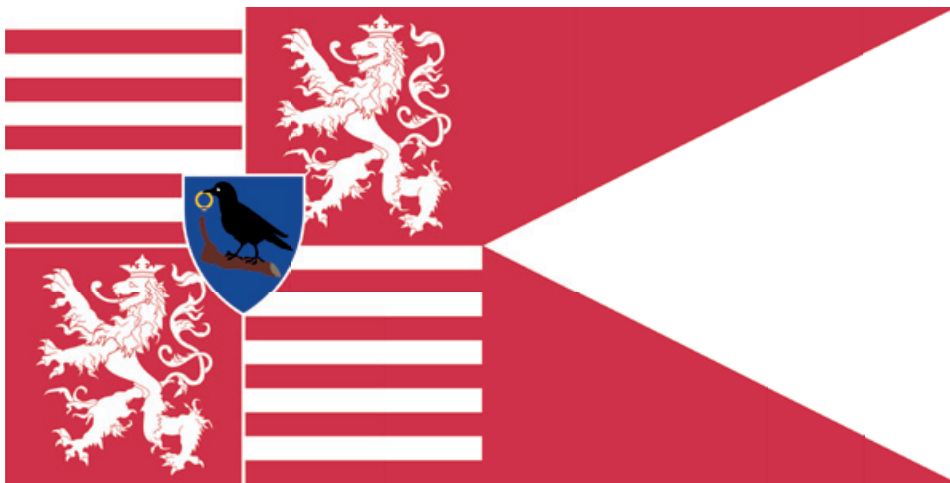
AZ ELBOCSÁJTOTT FEKETE SEREG

Nem illó hullafoltok a felszínen.
Fárosz-ország fénye rokkant, kesereg.
Visegrádi pompa fakóba billen.
Kinizsi-oszlatta Fekete Sereg

nem gyámolít trónt, nem szolgálnak híven
hollót. Habsburg, török sem rest, ám pezseg.
Bűn: bő távon rövidlátás a minden,
Elsőpró győzelmük ez érleli meg.

Nándorfehérvártól uralg egy álom:
légyen Mátyás császár, s a pápa Bakócz,
de a valóság gyötretőbb dörzs-daróc.

Ember-vágyból istenit mint csináljon?
Más erők működnek itt alattomban.
Füstbe megy a terv, ha tűzbomba robban.

Fekete Sereg zászlaja: A fecskefarkú zászló a Corvinák egyikében, a Philostratus krónikában fennmaradt miniatúrára alapján készült, amely Mátyás fiának, Corvin Jánosnak 1485-ös bécsi bevonulását ábrázolja.

A KIRABLOTT KIRÁLYSÁG

Közép-Európán s túl a trónterem,
ellátszik napkelettől napnyugotig.
Gyülevész horda romláskor ott terem,
tüstént rabol kincseket, nem nyughatik.

Dél-harangszó, Bonfini s *egyéb* elem.
Ínyenc ízlésen baljós folt nem vakít.
Prédáló latorság sem istentelen,
híg erkölcsöt tömött zsebük alakít.

Ha ínségben az ország, koldusszegény,
vesztére áldomás-kupát kiinnák
aranyat fiálló, gazságra serény

orgazdák. S hol az elherdált korvinák?
Gyónás? Eh, mind piperkőc verőlegény!
Fagyott szőlősarjból nem kél borvirág.

Budai látkép a Nürnbergi Krónikában, 1493

A DÓZSA-TRÓNUSIG

Rian országrepesztőn vérbő szüret,
s nyakunkon nyűg a török veszedelem.
Ám az éhkoppon tartott nép nem tűrhet,
lázad magyar, martalóc magyar ellen.

Bigott önfiahtól szúrt sebünk: küret.
Végvár-hazánk kényre-kedvre védtelen.
Nem serken szabad ábránd, csak kövület.
Önvádként a bűnt szemükre vethetem.

Parlagföldünk kapuja nyitva-tárva.
Megérte, méltón lépjen színre Dózsa
s janicsár-üdvért izzon el trónusa?

Elvilágolt láng, önvetkezőn árva.
Hódoaltsági magyarság – hangyamorzsa.
Kié a káposzta s a java-torzsa?

Szervátiusz Tibor: Dózsa György halála, 1965. (szilfagyökér, vas, 142 × 32 × 83 cm) Forrás: Szervátiusz Alapítvány Két szobrász két nemzedék c. album

A TERROR

Turáni bosszúszomj mindent megelőz.
Hungária oda, már mit se számít.
Álnokvágy beste ideát betetőz,
szenvedély-járom, megkövetel bármit.

Most testvért gyilkolni hajszol a vérgőz.
Gyötrő kint Erdély ura látni áhít,
jobbágy, hóhér-dúlt véredbe hengergőzz,
vészbíráktól bukácsolsz keresztfádig.

Hadrafogható virtusunk megcsappant.
Vas-fejék a Dózsa-hagyaték, rábír,
el ne fuss, itt helyben maradjál mártír,

vagy fújtatva lélegezz, gyökér-alant.
Allah akbar! szól, s űrt kong a közkvóta:
bűntudat s pénz? Tétlen teng Európa!

A Kunkereszt Belezen, Magyarcsanád külterületén. A néphagyományok Kun László keresztjeként emlegetik, valószínűleg azonban azt a helyet jelöli, ahol Dózsa György karóba húzta a csanádi püspököt.

MOHÁCSNÁL

Olykor a puszta elszánás nem elég.
Megmenthet hazát országos hevület.
S érsekhez nem kard, a kereszt illenék,
tizedelt lófőket zsibbaszt réműlet.

Túl szultán-hű temérdek janicsár,
honi elmén edzett, s Júdás-Zápolya:
hitszegés-ikon, kivár. S Lajos király
holt. Csele-ér, égbitorló pocsolya,

a vizén járt Szapolyai, s cserébe
mocsári jussa: országalma, jogar,
palást. A korona-szabadság fukar.

Nagyhatalmi uralgásunknak vége!
Szpáhi-vasnak mindegy, főrend vagy paraszt –
jobbágy *anyaföldön* nem ért ugyanazt!

A mohácsi csata emlékszobra Mohács mellett, fametszet. In: Magyarország és a Nagyvilág, 1874, 35. szám.

1541, HÁROM RÉSZRE TÉPVE

Felfuvalkodott, dölyfös nemzet-elit,
hol talmi ripők hág hatalmi térbe,
fennhéjzón elsüllyedt agy nem repít –
figyelmezzetek: körmönfont a béke!

És rá tizenöt évre megszületik
korai s új trianonok ősképe.
Tudjuk, belénk mérget ma ki telepít,
s azt, ki való Hunyadi örökébe?

Kifutópályánk orvul elorozzák,
magaslesnek emelnek tar hokedlit:
bevált önakasztás, korszerűn avított.

Ím, három részre tépve Magyarország!
Elkapart ódium, bűvárlunk megint?
Pátriánk tovább rothasztják bűneink!

Pomáz, 2026. április 21.

Erhard Schön (1491–1542): Buda ostroma, 1541-ben

NEKÜNK MOHÁCS KELL?

Mohácsi vészekből immár untig elég!
 Vítottunk élet-halál tust s szívünk nem palánk:
 hit-erőd, s kik létünk balsorsba terelnék,
 győzelmünk is kudarcként zúdítják reánk.
 Hét próbát kiálltunk. S Mohács kell? Nem igaz!
 Szabadpáholyos Ady, protestál dühöd,
 sunyiknak hangod rombolás-nyitány s vigasz,
 szertehúzást fröcsköl tajtékozó ördögöd.

Megszámláltattunk, tékozolni nem lehet,
 a Disznófejű nagyúr ellen tán igen.
 Miénk többbezredéve tartó ütközet,
 bár a böllér-késen felül áll az Isten.
 Nekünk Mohács kell? Vigyázó ébresztésnek
 csökkent! Alkusz-béke is behajt véradót.
 Csürhész tömeg: mindenkor mindent lekésnek,
 veszésünkhöz tort ülnek, harctér-dáridót.

Nem békét hoztam, mondá, Jézus, de kardot,
 „Szembeállítom apákkal a fiakat”,
 nem fegyverrel kényszerít ki virradatot,
 gyilok-él csorbul, elme-tűz heve marad,
 amúgy sem ott tátong a sír, ahol ássák,
 örvénylő habokon bukdácsol a bárka,
 életfogytos reménnyel, hogy látva lássák,
 bent utódok inséges génrakománya.

Kilencszázhatvan szittya-mag hadúr, Árpád,
 máig élteti sarjait a diadal,
 Mohácsi vészen Pozsonyi csata túl lát.
 Évtizedekig betiltották, mert Magyar!
 Pozsony, s Dunán inaló német-római császár!
 Uram, gigász elméd konokul sugárzod,
 lám, uszult had foghegyről ellenünk ágál.
 Mohácsra Don, halál, itt a te fullánkod!

Pomáz, 2026 májusában